

Czigány György

FIAM, PETŐFI SÁNDOR

Arcod kigyúlt, zászlóként lobogó testtel
 állsz a Pilvax előtt, futsz a Corvin-közben,
 ott vagy az Országház terén s minden csatatéren -
 rossz bőrben vagy fiacskám, baljós láz van
 egykor oly szelíd, szerelmes szemeidben.
 És reszket ifjú kezed, mint bölcs öregeké,
 amint bort tölt az áhítat rideg pohárba.
 Kipattanó izmok dühe van arcod csontjain:
 kegyetlen volnál? - lázak bilincseiben szabad.
 Holott odaadóan nyújtózik pillantásodban
 a róna s a homályból kék gyümölcsfák
 néznek terád, kit örömeivel a tapasztalás
 annyiszor kínált sötét poharából... Kisfiam,
 azt hallom vért köptél, mégis kardot kívánsz,
 katona lennél s a gyávaságtól megrezzent szívvel
 suttogod, mondd és kiáltod gyöngéden
 a gyermekien szép forradalmat, hogy meztlen
 koporsón: vérző hátadon düböröggjön majd a föld,
 míg vigyorogva esküdöznek, kiknek csak sírni szabadna.
 Itt az idő! - csak a te szegény, enyésző szívedben
 élhet Magyarország. Féltünk fiam és félünk:
 nem áldott földbe, ócska legendába vetnek téged,
 nehéz évszázadok eleven sírjába temetnek -
 költő és vértanú, te elszánt boldogság-cselekvő!
 Ki avat boldoggá téged - hűség mártírja -
 kinek minden szívütése imádság volt?!